

мина прокаженни, ^икоито ся спрѣхъ из-
13 далечь; И тѣ възвысихъ гласъ, и казу-
14 вахъ: Иисусе наставниче, помилуй ины. И
како го видѣ, рече имъ: «Идѣте ся по-
15 кажѣте на священници-тѣ. И когато оти-
вахъ, очистихъ ся отъ проказ-тѣ. И единъ
16 ся и съ голѣмъ гласъ славѣше Бога, И
падихъ на лице при нозѣ-тѣ му, та му
17 благодарѣшъ; и той бѣ Самарянинъ. А
Иисусъ отговори и рече: Не ся ли очисти-
18 хъ десетимата, а дѣ сѧ деветимата?
19 Не ся ли намѣрихъ другы да ся върижатъ
да възدادѣтъ славъ Богу, но токо тойзи
илюплеменинъ? И ^ирече му: Стани та
си иди; твоя-тѣ вѣра тя исцѣли.

20 И попытъ отъ Фарисеи-тѣ, кога ще
дойде царство-то Божие, отвѣща имъ, и
рече: Царство-то Божие нѣма да дойде
21 съ изглежданіе: «Нито ще ^{ви} рекѫтъ: Ето тута е, или, ето тамъ; защото ето,
22 царство-то Божие вѣтръ въ вѣсъ е. И
рече на ученици-тѣ: «Ще дойдатъ дни
когато ще пожелаете да видите единъ
23 съ изглежданіе: Ето тута е, или, ето тамъ; да не отидете,
24 нито да тичате подиръ му. Защото ^икакто
свѣткавица-та, която блъска отъ единий-
25 край на поднебеснѣ-тѣ, свѣти до другий-тѣ
край на поднебеснѣ-тѣ, така ще
бѫде и Сынъ человѣческий въ свой-тѣ си
день. Но ^ипървомъ трѣбва той да пострада
26 много, и да бѫде отхвърлен отъ тойзи
родъ. И ^икакто въ дни-тѣ Ноеви така ще
бѫде и въ дни-тѣ на Сына человѣческаго.
27 Ядѣхъ, пияхъ, женяхъ ся, и задомявахъ
ся до день-тѣ въ който Ноe влѣзе въ ков-
чегъ-тѣ; и дойде попотопъ-тѣ и погуби всич-
28 ки-тѣ. ^{Подобно както ставъ и въ дни-тѣ}
Лотовы, ядѣхъ, пияхъ, купувахъ, про-
29 давахъ, садѣхъ и градѣхъ: И ^ивъ който
день излѣзе Лотъ изъ Содомъ навали огнь
и жупель отъ небе-то, и погуби всички-тѣ.
30 На това подобно ще бѫде и въ день-тѣ
въ който ^иСынъ человѣческий ще ся яви.
31 Въ озицъ день, ^икогато ся намѣри на по-
крывъ-тѣ, и сѫдове-тѣ му въ кѣщи, да
не слѣзе да ги земе; и който е на нивѣ,
32 такожде да ся не врача назадъ. ^иПомиѣте
33 Лотовск-тѣ женѣ. «Който поище да си
увади животъ-тѣ, ще го изгуби; и който
34 го изгуби, ще го уварди. Казувамъ ^иви, въ
онкѣшъ пощъ ще бѫдатъ двама на едно
лѣгло; единий-тѣ ще ся земе а другий-
35 тѣ ще ся остави. Двѣ ^{жени} ще наедно да

з Лев. 13; 46.

и Лев. 13; 2. 14; 2. Мар. 8;

4. Гл. 5; 14.

и Мат. 9; 22. Мар. 5; 34. 10;

52. Гл. 7; 50. 8; 48. 18; 42.

и Ст. 23.

и Рим. 14; 17.

и Мат. 9; 15. Иак. 17; 12.

и Мат. 24; 23. Мар. 13; 21.

Гл. 21; 8.

о Мат. 24; 27.

и Мар. 8; 31. 9; 31. 10; 33.

Гл. 9; 22.

и Быт. 7; Мар. 24; 37.

с Быт. 19;

и Быт. 19; 16, 24.

у 2 Сох. 1; 7.

и Быт. 24; 17. Мар. 13; 15.

и Быт. 19; 26.

и Мар. 10; 39. 16; 25. Мар.

мѣлкѣтъ; една-та ще бѫде зѣта, а друга-
36 та ще ся остави. Двама ще бѫдатъ на
нивѣ; единий-тѣ ще ся земе, а другий-тѣ
37 ще ся остави. Отговаряй и казуватъ му:
«Каждѣ, Господи? А той имъ рече: Дѣто
е трупъ-тѣ, тамъ ще и орли-тѣ да ся съ-
берять.

ГЛАВА 18.

1 Казуваше имъ още и притчъ, какъ ^итрѣб-
ва всяко да ся молятъ, и да ся не об-
2 лѣняватъ: И говорише: Имаше въ нѣкой
си градъ единъ сѫдникъ, когато ся отъ
Бога не боеше, и отъ человѣка ся не сра-
3 муваше: Имаше и една вдовица въ тойзи
градъ, та идѣше при него и му казуваше:
Ограй ми право-то отъ съперникъ-ти ми:
4 И до нѣколко врѣме не рачи; а испослѣ
рече въ себе си: Ако и отъ Бога ся не
боишъ, и отъ человѣка ся не срамувашъ,
5 а то на тѣхъ вдовицѣ, понеже ми до-
сажда, нека ѝ отдамъ право-то, да не иде
6 до край да ми отяготява. И рече Господъ:
Слушайте що казувамъ неправедный-тѣ сѫ-
7 дникъ: А ^иБогъ нѣма ли да отдаде пра-
во-то на свои-тѣ избрани, които выкатъ
8 къмъ него деня и нощя, ако и да дѣлго-
тири при тѣхъ? Казувамъ ви, ^иче ще имъ
отдаде право-то скоро. Но Сынъ человѣ-
чески кога дойде да ли ще намѣри вѣржъ
на земѣ-тѣ?

9 И пакъ на нѣкои ^икоито ся надѣхъ
на себе си че сѫ праведни, и унищожа-
10 вахъ други-тѣ, рече тѣзи притчъ: Двама
человѣци възлѣзохъ въ храмъ-тѣ да ся
помолятъ, единъ-тѣ Фарисей а другий-тѣ
11 мытарь. Фарисей-тѣ ся ^иисправи и моля-
ше ся въ себе си така: Боже, ^иблагодар-
иши ти, че не съмъ както други-тѣ человѣ-
12 ици, грабители, обидници, прѣлюбодѣйци,
или както тойзи мытарь: Постиж дваждъ
въ седмицѣ-тѣ, десетъкъ давамъ отъ всич-
13 ко що придобиѣхъ. И мытарь-ти като стое-
ше изъ далечъ не ѿѣше нито очи-тѣ си
къмъ небе-то да подигне, но бляше ся въ
14 грѣди-тѣ си и думаше: Боже, бѫди ми-
лостивъ менъ грѣшному. Казувамъ ви, че
той сѣвѣ у дома си оправданъ ^ипосече, не-
желъ онъ; защото ^ивсеки който въз-
нася себе си, ще ся смири; а който сми-
рява себе си ще ся възнесе.

15 ^иПриносѣхъ му още и дѣчица, да ся
прикосне до тѣхъ: а ученици-тѣ като ви-
16 дѣхъ възбранихъ имъ. Но Иисусъ ги по-
вика, и рече: Оставете дѣца-та да дохо-
8; 35. Гл. 9; 24. Иак. 12; 6. Отк. 6; 10.

25 з Евр. 10; 37. 2 Пет. 3; 8, 9.

и Мат. 24; 40, 41. 1 Сох. 4; д Гл. 10; 29. 16; 15.

17. е Псал. 135; 2.

и Иов. 39; 30. Мат. 24; 28. ж Иса. 1; 15. 58; 2. Отк. 3;

— 17.

а Гл. 11; 5. 21; 36. Рим. 12; з Иов. 22; 29. Мат. 23; 12.

12. Ефес. 6; 18. Кол. 4; 2. Гл. 14; 11. Иак. 4; 6. 1 Пет.

1 Сох. 5; 17. 5; 6.

6 Гл. 11; 8. и Мат. 19; 13. Мар. 10; 13.